A°. 1835. | N°. 24.

ZONDAG DEN 22sten MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO *den* 19 *Maart* 1835.

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen van den 17den dezer maand, No. 299/271, is tot *Lid van het Geregtshof* te *Suriname* benoemd en aangesteld, de Heer Mr. JURIAAN HENDRIK DE FRIDERICI,

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO *den* 19 *Maart* 1835.

(14295) Alzoo EZECHIEL BAREND en GOMPERT JACOBS, in qualiteit als Executeuren en Administrateuren van den Boedel HARTOG JACOBS en daaraan behoorende Plantagie *Leydenshoop* en *Jacobslust*, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om de Slaven met namen: *Jantje*, *Doris*, *Charles* en *Christina* met hare Kinderen *Edward* en *Schubert*, van gemelde Plantagie af- en op den naam van den Boedel HARTOG JACOBS over te schrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

ADMINISTRATIVE POLICIE.

De ondergeteekende, als daartoe behoorlijk geautoriseerd, brengt ter kennisse van het Algemeen:

1°. Dat de passage over de Steenen Brug der *Steenbakkers Gracht* naar de *Saramacca Straat*, bij de Loge *Concordia*, van heden af aan, weder is opengesteld.

2°. Dat de passage over de zoogenaamde *Bokko-brug* aan de *Steenbakkers Gracht*, ter zake van noodwendige reparatie, van heden, tot nadere advertentie, is afgesloten.

Paramaribo den 21 *Maart* 1835.

De Adsistent ten Burele van den Procureur Generaal der Kolonie *Suriname*,
J. BROMET.

ADVERTISSEMENTEN.

(14272) Ingevolge het 18e. Artikel der Instructie en Ordonnantie voor de *Nieuwe Wees- Kurateele- en Onbeheerde Boedels Kamer* geëmaneerd, worden door mij Eerste Commies, op autorisatie van de Commissie tot de zaken van opgemelde Kamer gedagvaard, de Crediteuren van de *solvente* Boedels: ABIGAEL DE ISAK DE JACOB DE ISAK DE MEZA; ABIGAEL SALOMONS, Huisvrouw van SALOMON GOMPERTS; MARTHA van BREET; JOHANNA CAROLINA BÖHM; FREDERIK AUGUST NEITSCH; CHRISTINA van N. P. LOUIS; H. F. ADAMI; MIETJE van MACHIELSE; JACOBUS WEIJNE; en JUDITH PHILIP JACOBS, wed. A. M. ELIAZER, en van de *insolvente* Boedels: JACOB WILLEM STOCKELAAR VAN EIJCK; HENDRIK DOMPIG; JOSEPH van DUMONT; en EVERHARDUS ADRIANUS VAN BERGEN; om binnen *drie* weken na de derde en laatste Advertentie te compareren ter voormelde Kamer, ten einde aldaar te examineren de staat en beschrijving van voormelde *solvente* Boedels, en van de voornoemdene *insolvente* Boedels, de staat en beschrijving, mitsgaders rekening en verantwoording van dien, met de boeken, charters en papieren tot dezelve specterende, als mede de opgegevene pretentien der Crediteuren met derzelver verificatoiren, en voorts binnen den tijd van *zes* weken na de laatste advertentie, op het een en ander hunne schriftelijke debatten en oppositien, met bijvoeging van nadere stukken (is het nood) onder ampliatie inventaris ter Kamer te fourneeren, op poene van daarvan verstoken te zijn.

Paramaribo den 21 *Maart* 1835.

J. O. N. ENGELBRECHT,
1ste Commies.

Tweede Advertentie.

(14286) Op autorisatie van de Commissie tot de zaken der *Nieuwe Wees- Kurateele en Onbeheerde Boedels Kamer*, zal de KURATOR publiek bij inschrijving verkoopen:

Acht balen *HEELE KOFFIJ*, waaronder *twee* balen *zwarte bast*, en *eene* baal *GEBROKEN KOFFIJ*, van de Plantaadje *Tyrol*.

Zullende de inschrijving billetten worden aangenomen, tot Dingsdag den 24 dezer des voormiddags ten tien uren.

De Kooper zal ƒ 1-10 voor de ledige zak moeten betalen.

Paramaribo den 19 *Maart* 1835.

De Scriba van de Commissie,
R. GOLLENSTEDE.

(9457) Verkoop bij Executie, ten overstaan van den fung. Adjunct Griffier bij het Geregtshof te *Suriname* tot de Kleine Zaken, van de Slaven: *Nooitgedacht*, *Theresia*, *Aletta*, *Lodewijk*, *Zwaantje*, *Castor*, *Pieter*, *Patientie* en *Lodowica*; aankomende C. STEGLICH, geboren LIEFTING.

Deze Executive verkooping zal plaats vinden op Woensdag den 25 Maart 1835, des voormiddags ten *negen* uren, voor het lokaal van het Geregtshof dezer Kolonie.

Het proces-verbaal van arrest of in beslag neming, ligt ter *visee*, ter Griffie van het Geregtshof voormeld.

Paramaribo den 22 *Maart* 1835.

De Deurwaarder bij het Geregtshof te *Suriname*, speciaal ten dienste der Commissie tot de Kleine Zaken,
ABm. FERNANDES Jr.

(15850) Het behaagde den Alwijzen God, op den 16den dezer, tot zich te nemen mijnen waarden Vader den WelEd. Gestr. Heer CRISTIAAN GOLLENSTEDE, in leven *Lid van het Geregtshof* alhier, in den ouderdom van ruim 71 jaren.

Allen, die den overleden gekend hebben, gedurende een verblijf van 50 jaren binnen deze Kolonie, zullen, zoo ik vertrouw, met mij, in deszelfs afsterven blijven deelnemen.

Paramaribo den 21 *Maart* 1835.

R. GOLLENSTEDE.

(10577) De ondergeteekende zal op Dingsdag den 24 dezer, des morgens *negen* uren, ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS, op Vendu doen verkoopen: het *HUIS* en *ERF* aan de *Keizer Straat*, La. D. No. 222.

Paramaribo den 21 *Maart* 1835.

J. A. HOFBERK.

TE HUUR:

(14292) *DELVER-* en *TIMMER-NEGERS*, te bevragen bij den ondergeteekenden.

Paramaribo den 21 *Maart* 1835.

L. THIJM.

(15845) De Heer ABRAHAM HALBERSTADT, heb ik ondergeteekende tot mijne *gemagtigde* aangesteld.

A. AHLERS Jr.

(15844) L. BIXBY en J. C. W. BRUNINGS, verlaten de Kolonie voor een korten tijd.

Mengelwerk.

VERHAAL VAN EENEN ENGELSCHMAN VAN EEN VOORVAL HEM IN DE GEBERGTEN VAN *PERU* BEJEGEND.

(*Uit het Engelsch.*)

In 1826 was ik in *Peru* gekomen, om namens eene maatschappij te *Londen* opgerigt, over het ontginnen te waken van mijnen, die niet bestonden. De plaatselijke omstandigheden onderzoekende, was ik weldra overtuigd, dat mijne zenders misleid waren. Maar vóór mijne terugreis naar *Europa*, wilde ik, ten minste dat de zoo lange reis langs de oevers der *Atlantische* zee en der *stille Zuid-zee*, voor mijne nieuwsgierigheid en meerdere kennis niet verloren ging, en ik besloot met twee mijner medgezellen de heeren *Warthon* en *Lincoln* de hoogste en ontzagwekkendste der Peruaansche bergen de *Chimborazo* te bezoeken.

Een na dat wij de nacht doorgebragt hadden in een Indiaansch dorp, gingen wij den dag voort om rond den breeden voet van dezen reus der *Andes* te kruisen, toen ik opziende, bemerkte, dat de glans waarmede de eeuwige sneeuw zijnen kruin omgordende, langzamerhand door een dikke mist verdween. De Indianen die ons tot gidsen dienden, zagen met angst naar die onheilspellende dampen, en verzekerden dat een woedende storm weldra over ons zou uitbarsten. Hunne vrees werd spoedig bewaarheid. De mist ontwikkelde zich, strekte zich met snelheid naar de zijden van den berg uit, en wij werden in diepe duisternis gedompeld. De dampkring was vreeslijk drukkend, en toch zoo vochtig dat het staal van onze geweren met roest bedekt wierd, zoo dat zij stil stonden. De rivier langs welke wij gingen, stroomde met verdubbelde snelheid. Eensklaps sprongen er, als door toverkracht uit de rotsen die aan onze linkerhand waren, eene menigte beeken, die boomstammen en struiken welke zij ontworteld hadden, met zich voortsleepten; ik zag ook een reusachtige slang die er in worstelde en vergeefsche pogingen aanwendde, om de kracht van het water te wederstaan. Weldra deed de donder zich hooren en wederkaatste honderdvoudig in het gebergte. Snel opeenvolgende schitterende bliksemstralen verscheurden de berg boven, beneden en rondom ons; het scheen dat wij in eenen oceaan van vuur gedompeld waren. Wij hadden eene schuilplaats gezocht onder eenen grooten boom, terwijl een onzer gidsen een veiliger verblijf zocht. Hij kwam weldra terug en verhaalde dat hij een ruim hol gevonden had, waar wij genoegzame bescherming tegen het geweld des storms zouden vinden. Wij begaven ons dadelijk derwaarts, maar kwamen er niet zonder veel moeite en gevaar.

Het onweder hield met zulk een vreeslijk geweld aan, dat wij elkander niet konden verstaan. Ik had mij in stilte aan den ingang van het hol geplaatst, en door de opening die laag en zeer naauw was, aanschouwde ik wat buiten plaats had. De hoogste ceder-boomen werden gekrakt of bogen als riethalmen. Apen en papegaaijen, door den val der takken gedood, bedekten den grond; de beken waren groote rivieren geworden, die de zijden van de berg in allerrigtingen doorslingerden en dezelve ruitsgewijze verdeelden. Maar ik zou vruchteloos beproeven, dit schouwspel te beschrijven: wie Zuid-Amerika nimmer zag, kan er zich geen denkbeeld van maken. — Het is zeker niet zonder regt, dat men haar de nieuwe wereld noemt. Deze trotsche

natuur-tooneelen ziende, zou men zeggen dat de natuur hier nog in haren jeugdigen kracht is, terwijl zij op het oude vaste land reeds door den ouderdom verstijfd schijnt.

Ik begon te vreezen dat wij verpligt zouden zijn, verscheiden dagen in dit hol door te brengen. Doch toen de storm eindelijk een weinig bedaarde, gingen onze gidsen naar buiten om te zien of wij onzen weg zouden kunnen vervolgen. De grot waarin wij eene schuilplaats gezocht hadden, was zoo donker dat wij geen duim voor ons uit konden zien, als wij ons van den ingang verwijderden. Terwijl wij over onzen moeijelijken toestand spraken, hoorden wij in het diepte van den grot een klagend geschreeuw en gezucht. Mr. *Wharton* en ik, hoorde met een gevoel van schrik deze treurige kreeten; doch *Lincoln* onze jonge en onbezonnen vriend ging op den buik leggen, en sleepte zich met mijnen jager *Frank* langs het hol om de oorzaak van het geraas te ontdekken. Naauwelijks hadden zij eenige stappen gedaan, toen wij hun eenen uitroep van verwondering hoorden doen, en weldra kwamen zij terug, ieder, een zonderling gevlekt beestje, onder den arm dragende dat de gedaante van een katje had, en welks kakebeenen met snijtanden van aanbelang waren gewapend.

De oogen dezer dieren waren groenachtig, zij hadden lange nagels aan hunne klaauwen, de tong van een bloedroode kleur hing hun uit den hals. Naauwelijks zag Mr. *Wharton* hun, toen hij uitriep: „goede God! wij zijn in het hol van . . . . . .” Maar zijne uitroep werd afgebroken door de stemmen onzer gidsen die naar ons toekwamen ons toeroepende: „een tijger! een tijger!” en tegelijk klommen zij met eene verwonderlijke vlugheid in eenen hoogen cederboom, die digt bij de spelonk stond, en verborgen zich in zijne takken.

De eerste indruk van schrik en verbazing, deed mij verstijven, maar dit gevoel was spoedig over, en ik greep naar onze vuurwapens. Mr. *Wharton* weder meester van zich zelve, riep ons op, om hem te helpen, ten einde de opening van het hol met een geweldig groote steen die er gelukkig vlak bij lag, te sluiten. Het bewustzijn van het naderend gevaar, verdubbelde onze kracht; want wij begonnen duidelijk het gebrul van het dier te onderscheiden, en wij waren verloren indien hij de ingang van het hol bereikte, voor dat wij die gesloten hadden. Wij waren nog niet gereed, toen wij hem met sprongen naar zijn leger zagen toekomen. In dezen vreesselijken oogenblik verdubbelden wij onze pogingen, en de groote steen tusschen hem en ons gesteld, beveiligde ons voor zijnen aanval. Er was evenwel een kleine ledige ruimte tusschen de steen en het bovenste der opening, door welke wij het hoofd van den tijger konden zien, waarin zijne oogen schitterenden, uit welke hij ons woedend aanblikte. Zijn gebrul weergalmde in de diepten van den grot, en zijne jongen beantwoorden hetzelve met doordringende klaagtoonen. Onze geduchte vijand had eerst beproefd om de steen met zijne ontzaglijke klaauwen weg te schuiven, en vervolgens om die met zijn hoofd achteruit te stooten; de vruchteloosheid zijner pogingen vermeerderde zijne woede. Hij gaf een scherper schreeuw dan te voren, en zijne bliksemende oogen schenen licht te werpen in de duisternis van onze schuilplaats. Een oogenblik was ik bijna geneigd om hem te beklagen, want het was een vaderlijk gevoel dat zijnen toorn ontstak.

„Het is tijd om op hem te schieten,” zeide Mr. *Wharton*, met die koelbloedigheid, die hem nimmer verliet; „leg op zijne oogen aan; de kogel zal hem door de harsens gaan, en wij zullen eene kans hebben om vrij te raken.”

Frank nam zijn dubbelloops-geweer, en *Lincoln* zijne pistolen. Zij bragten hunne wapens zoo digt mogelijk bij den tijger. Op het kommando van *Wharton* trokken beide tegelijk af, maar geen schot volgde. De tijger die het ketsen hoorende, gevoeld had, dat het eene tegen hem gerigte aanval was, sprong op zij, maar zich niet getroffen ziende, kwam hij met vernieuwde woede op zijne eerste plaats terug. Het kruid van de pannen was nat geworden: terwijl *Frank* en *Lincoln* het wegwierpen, daar het van geen nut kon zijn, zochten Mr. *Wharton* en ik de kruiddozen op. Het was zoo donker dat wij rondtastende moesten zoeken en op den grond kruipen. Toen ik mij bij de jonge tijgers bevond, hoorde ik een geluid als het wrijven van een stuk metaal, en weldra bevond ik dat die dieren met onze kruiddozen speelden. Ongelukkig hadden zij de stop met hunne klaauwen afgenomen en het kruid op den natten grond uitgestrooid, kon ons niet meer dienen. Deze wreede ontdekking, dompelde ons in de uiterste verslagenheid. „Alles is verloren!” riep Mr. *Wharton* uit; „ons blijft slechts de keuze, of wij van honger willen sterven met de dieren die met ons opgesloten zijn, of een dadelijk einde aan ons lijden willen maken, door het buiten zijnde monster binnen te laten.”

Dit zeggende ging hij bij den steen zitten die ons beschermde, en vestigde onverschrokken blikken op de glinsterende oogen van het monster. De jonge *Lincoln* wanhoopte en deed duizend verwenschingen. *Frank* die koelbloediger was, haalde een stuk touw uit zijn zak, en ging naar het andere einde van het hol, zonder zijn oogmerk te zeggen. Weldra hoorden wij een verdoofd geblaas, en de tijger die het ook gehoord had, scheen een nog grootere onrust te ondervinden. Hij liep voor den ingang van het hol op eene woeste en woedende wijze; toen hield hij eensklaps stil, en zijn hoofd naar het bosch wendende gaf hij verdovende schreeuwen. Onze twee indiaansche gidsen maakten van dezen oogenblik gebruik, om hem van boven uit de hun verbergende boom, pijlen toe te zenden. Hij werd dikwijls geraakt, doch zijne dikke huid deed de schichten zonder uitwerking terug springen. Eindelijk echter raakte hem eene pijl bij het oog, en bleef in de wond zitten; zijne woede steeg ten toppunt, hij vloog naar den boom, stond tegen denzelven regt op, en scheen hem omver te willen rukken. Maar toen het hem gelukt was, de pijl los te krijgen, werd hij rustiger, en plaatste zich weder bij de opening van het hol.

Frank kwam weder te voorschijn, en een oogopslag deed mij zijne daad kennen. Aan iedere hand hing een jonge tijger aan het touw waarmede hij die had gewurgd, voor dat ik wist wat hij beoogde had hij beiden door de kleine opening aan den tijger toegeworpen. Zoodra dit dier hun zag, begon hij ze oplettend en stil te onderzoeken, dezelve met voorzorg van de eene naar de andere zijde keerende. Toen hij van hunnen dood overtuigd was, gilde hij zoo wanhopend, dat wij onze ooren digt hielden. Toen ik mijnen jager deze daad van nuttelooze barbaarschheid verweet, zag ik wel door zijne ruwe antwoorden dat hij alle hoop op redding had verloren, en dat hij van dat tijdstip af alle betrekking van ondergeschiktheid, tusschen meester en knecht als afgedaan beschouwde. Wat mij betreft, zonder er eenige rede voor te kunnen geven, hoopte ik altijd dat een onverwachte hulp mijnen ontzettenden toestand zou eindigen.

De donder had terwijl opgehouden, en eene vreedzame zoele wind was op den geweldigen orkaan gevolgd. Het gezang der vogelen klonk weder in het bosch, en de regendroppels door de zonnestralen beschenen, schitterden op de bladeren als tallooze diamanten. Ik zag door de opening van onzen grot, deze ontwaking der natuur op den storm der hoofdstoffen volgen, en het kontrast dat dit vreedzame schouwspel met onzen toestand vormde, maakte dien nog afgrijsljker. Wij waren als het ware levendig begraven, want een monster nog afschuwelijker als de *Cerberus* der fabel bewaakte den ingang. Hij lag neder bij zijne jongen. Het was een trotsch dier van eene groote gedaante; zijne leden, in hunne gansche lengte uitgestrekt, deden de verbazende kracht zijner spieren zien; uit zijne met groote tanden gewapende kaken stortte schuim neder. Eensklaps deed zich van verre een lang gebrul hooren; de tijger beantwoordde hetzelve op eene klagende wijs; en de indianen gaven een schreeuw die ons een nieuw gevaar verkondigde. Onze vrees wierd na eenige minuten bevestigd, want wij zagen een tijger kleiner dan de eerste na ons toekomen.

„Deze vijand zal nog gevaarlijker zijn,” zeide Mr. *Wharton*; „want het is de tijgerin, en dit soort dieren is meedogenloos voor hen die haar van hare jongen beroofd hebben.”

Het gebrul der tijgerin toen zij de lijken van hare jongen onderzocht had, overtrof alles wat wij nog gehoord hadden, en de tijger voegde er zijne klaagtoonen tusschen. Op eens hield haar geschreeuw op; zij deed slechts een somber gemor hooren, en wij zagen haar de rookende neusgaten tusschen de opening steeken, en naar alle kanten rond zien om de vernielers harer jongen te ontdekken. Hare blikken vielen spoedig op ons, en met woede schoot zij voorwaarts om in onze verblijfplaats te dringen. Wellgt ware het harer ontzettende kracht gelukt den steen los te krijgen, indien wij niet onze pogingen vereenigd hadden om hem tegen te houden. Toen de tijgerin zag dat zij niet kon slagen, naderde zij den tijger en scheen eenige oogenblikken met hem te raadplegen; toen verwijderden zich beide met rassche schreden en verdwenen. Naar mate zij zich verwijderden werd hun gebrul zwakker, en weldra hoorden wij het niet meer.

Zoodra zij verwijderd waren, verschenen onze gidsen aan den ingang van het hol, en spoorden ons aan om door de vlugt van de eenig mogelijke gelegenheid tot redding gebruik te maken, dewijl de tijgers zeker in het bovengedeelte van den berg, eene andere hun bekende opening om in ons hol door te dringen, waren gaan opzoeken. Derhalve vereenigde wij onze krachten, en drongen den steen van voor de opening terug, en wij gingen uit dit graf dat wij gedacht hadden nimmer te verlaten. Mr. *Wharton* was de laatste die het verliet, dewijl hij zijn dubbelloops-geweer eerst wilde terug gevonden hebben: wij dachten slechts aan onze vlugt. Op nieuw hoorden wij het gebrul der tijgers maar op verren afstand, en het spoor onzer gidsen volgende, geraakten wij op een zijpad. De groote menigte takken en wortels waarmede het onweder onzen weg bedekt had, maakte onze vlugt langzaam en moeijelijk. Mr. *Wharton* een zeeman vol werkzaamheid, was geen sterke voetganger, en om hem niet achter te laten moesten wij van tijd tot tijd stil houden.

Zoo waren wij een kwartier onderweg, toen een angstroep van eenen der indianen ons berigtte dat de tijgers ons op het spoor waren. Wij bevonden ons toen voor eenen brug van bamboes, welke men over eenen bergstroom had gelegen. Slechts indianen met hunnen ligten tred, kunnen zonder vrees over dit soort bruggen loopen, die bij iedere stap welke men er op doet, kraken en slingeren. Diep beneden de met scherpe rotsen bezette oevers, stroomde de rivier met geweldige kracht. *Lincoln*, *Frank* en ik, geraakten zonder ongeluk over de brug, maar Mr. *Wharton* was nog in het midden, trachtende zijn evenwigt te bewaren, toen de tijgers uit een naburig bosch kwamen; zoodra zij ons bemerkten sprongen zij naar ons toe, met een afgrijslijk gebrul. Ondertusschen was *Wharton* gelukkig over den stroom gekomen, en ik was met *Frank*, *Lincoln* en mijne twee gidsen bezig om de voor ons zijnde rotsen te bestijgen. Mr. *Wharton* verloor, schoon de tijgers hem zoo nabij waren, zijnen moed en tegenwoordigheid van geest niet. Zoodra hij aan deze zijde der brug was gekomen, trok hij zijnen hartsvanger en snee de banden los die de brug aan den eenen oever verbond; op deze wijze hoopte hij eenen onoverkomenlijken hinderpaal aan de vervolging onzer vijanden te stellen; maar naauwelijks was zijne taak volbragt toen wij de tijgerin naar den stroom zagen snellen en beproeven om er over heen te springen. Het was een belangrijk tooneel, om dit ontzaglijk dier, een oogenblik boven den afgrond te zien zweven, maar deze oogenblik ging als de bliksem voorbij. Hare kracht stond niet met den afstand gelijk, en voor zij de diepte des strooms bereikte, hadden de punten der rotsen haar in duizende brokken gescheurd. Deze droevige uitkomst ontmoedigde haren medgezel niet dien het door eenen forschen sprong gelukte over de diepte te komen. Evenwel bereikte hij de overkant slechts met zijne voorste klaauwen. Dus boven den afgrond hangende, trachtte hij verder te komen. De indianen vernieuwden hun angstgeroep, als of alles verloren was. Maar Mr. *Wharton* die digt bij den tijger was, ging moedig naar hem toe, en stootte hem zijnen harstvanger in den borst. Woedend boven alle beschrijving, verzamelde het monster al zijne krachten, geraakte met zijne achter klaauwen op de rots en greep Mr. *Wharton* in de dij; maar mijn heldhaftige vriend behield zijne onverschrokkenheid; hij greep met de linkerhand een boomstam om hem tot steun te dienen, en keerde met kracht zijn jagtmes in den borst van den tijger.

Dit alles was het werk van een oogenblik. De indianen, *Lincoln*, *Frank* en ik, snelden hem te hulp; *Lincoln* het geweer van *Wharton* opnemende dat bij hem lag, bragt den tijger zulk een forschen kolfslag op het hoofd toe dat het verdoofde dier los liet en in den afgrond stortte. Maar de ongelukkige jongeling had de kracht van zijnen slag niet berekend; hij boog voorover, zijne voeten gleden uit en zijne handen geen steunpunt vindende, viel hij in den stroom, worstelde even op de oppervlakte, en ging toen naar beneden om niet weder te verschijnen.

Wij deden eenen kreet van wanhoop hooren, en bewaarden toen gedurende eenigen tijd een somber stilzwijgen. Toen ik van mijne ontzetting bekwam, ontdekte ik den armen *Wharton* op den oever in zwijm liggende. Wij onderzochten zijne wonde; dezelve was diep, en er vloeide veel bloed uit. De indianen plukten eenige planten, welker aanwending het bloed stelpte. *Wharton* bleef gevoelloos, maar zijne pols was zeer onrustig. De avond gekomen zijnde, waren wij gedwongen den nacht op deze plaats door te brengen, onder beschutting eener rots. De indianen staken vuur aan, om de wilde dieren van ons verwijderd te houden. Ik at eenige vruchten die onze gidsen mij gaven, en zeker was dit de treurigste maaltijd mijns levens. Slapeloos bragt ik den nacht door; naast *Wharton* gezeten, hoorde ik met vrees zijne diepe ademhaling. Den volgenden morgen oordeelden onze gidsen het best, dat wij onzen ongelukkigen vriend naar het dorp terug bragten, waar wij den nacht te voren hadden geslapen; diensvolgens wierd er met takken en bamboezen in der haast een kleine brug opgeslagen, om weder over den stroom te komen. Toen wij weder in het dorp waren, kwam *Wharton*, ondanks alle aangewende zorgen, niet weder bij kennis. Op den derden dag, ondergingen zijne leden op eenmaal eene stuiptrekkende beweging; hij ging zitten onder het uitspreken van eenige verwarderde woorden. De hand des doods was over hem; weldra viel hij op zijn leger neder, en na eenige minuten had hij voleindigd.

Zoodanig was de ontknooping van mijne droevige reis naar den *Chimboraço*. Zoodra ik de laatste pligten aan Mr. *Wharton* had bewezen, spoedde ik mij om de oorden te verlaten, die mij zulke droevige herinneringen opleverden, en ik maakte van de eerste gelegenheid gebruik, om in *Europa* terug te komen.

Te PARAMARIBO, *bij* J. J. ENGELBRECHT.